

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Lindsey Becker

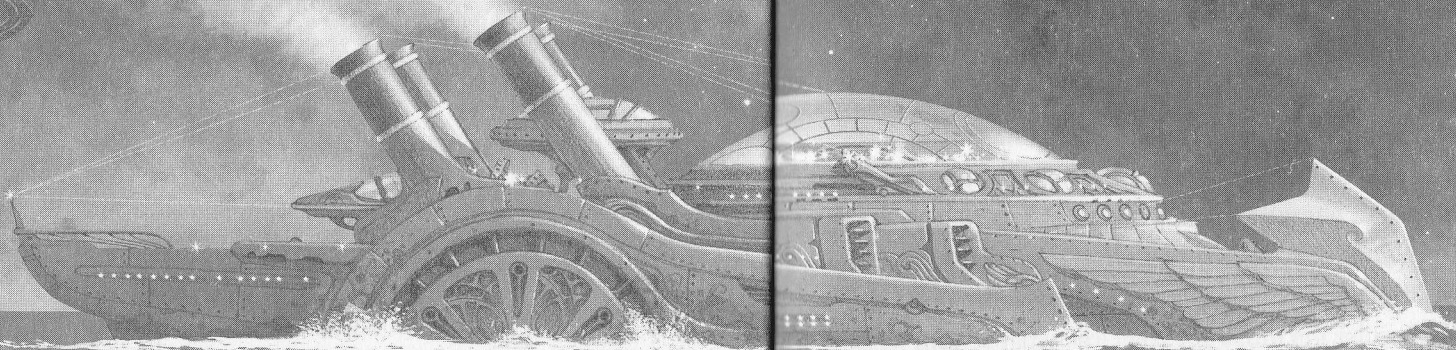
Hotul
de
Stele

Libris .RO

Respect pentru oamenii și cărți

Felinarul

CAPITOLUL 1

Pietrele prevestitoare

Honorine înțelese că avea să fie o noapte dificilă când intră în salonul de est ca să șteargă puțin praful și îl găsi în flăcări.

– Fir-ar să fie! spuse ea când din șemineu țâșni o ploaie de tăciuni încinși.

Erau destule alte camere în uriașa moșie Vidalia care ar fi putut lua foc – precum dormitoarele goale de la etaj pentru oaspeții care nu veneau niciodată sau camera cu miile de tacâmuri, vase și sfeșnice de argint care trebuiau lustruite deși nimeni nu le folosea vreodată – și probabil că n-ar fi deranjat-o deloc dacă s-ar fi întâmplat asta. Însă camera care luase foc acum era salonul de est, tocmai încăperea preferată a lui Honorine din toată casa. Era plină de artefacte bizare și încântătoare, cărți și oase, cranii și colți sculptați, insecte prinse cu bolduri în vitrine și casete de sticlă cu păsări moarte umplute cu bumbac îmbibat în ulei, toate obținute de lordul Vidalia în călătoriile lui îndelungate.

Puse jos repede cârpele de praf și felinarul și se apucă să stingă flăcările.

– Nu vă îngrijorați, domnule, murmură Honorine în timp ce călca pe covorul fumegând cu tocul uzat al cizmei. Vă salvez eu comorile!

Lordul Vidalia, ca de obicei, nu răspunse. O privea, pur și simplu, din tabloul de deasupra poliței, unde stătea veșnic tăcut împreună cu soția lui frumoasă și elegantă și bebelușul lor, Francis, pe puntea unei nave, înconjurați de ape întunecate și mii de stele. Tabloul fusese pictat în 1879, după cum arăta semnătura din colțul de jos al pânzei, și era singurul portret cu toți cei trei membri ai familiei Vidalia în același cadru, pentru că, la scurt timp după ce fusese terminat, lordul Vidalia dispăruse.

Honorine se grăbi să stingă orice scânteie rătăcită, împiedându-se de mobilă, de vitrine și de specimenele de animale împăiate înghesuite în camera uriașă și foarte dezordonată. Se împiedică de o vulpe roșcată în timp ce călca pe covor, apoi apucă vaza cea mai apropiată cu trandafiri proaspăt tăiați, stinse un tăciune aprins din coama falnicului leu african și alergă direct sub burta unei girafe ca să arunce conținutul vasei, cu tot cu apă și trandafiri, în șemineul care trosnea. Flăcările se stinseră îndată, sfârâind și scoțând un nor impresionant de fum și funingine. Honorine tresări văzând cum norul acesta înecăcios învăluia pictura în ulei de deasupra poliței. Apucă o mătură și o flutură într-o parte și-n alta ca să-l împrăștie.

– Cine trebuia să aibă grijă de focul ăsta? întrebă ea, dar animalele împăiate nu-i răspunseră.

Focurile ardeau toată noaptea, chiar și în camerele goale ale coracului, pentru că lady Vidalia stătea trează la ore ciudate și era teribil de speriată de întuneric. Dar cineva trebuia să supravegheze focurile permanente și să se ocupe de ele, oricât de plictisitoare ar fi fost sarcina asta. Această situație o inspirase pe Honorine să facă felinarul, un aparat pe care ea îl concepuse și-l construise. Dacă exista mai multă lumină electrică, ar fi fost nevoie de mai puține focuri aprinse în toată casa și mult mai puține ore petrecute așteptând în camerele altminteri goale. Cel mai recent prototip al felinarului includea o pilă voltaică ce alimenta un bec mic așezat

în sticla unei lămpi vechi cu kerosen. Odată focul stins, Honorine ridică mica lanternă ca să inspecteze stricăciunile.

Spre ușurarea ei, tabloul era nevătămat. Familia Vidalia arăta ca întotdeauna. Lordul Vidalia, nobil și demn, avea șuvițe cărunte groase în păr. Lady Vidalia, luminos de frumoasă, avea pielea strălucitoare și arămie și părul negru ca o coroană magnifică de onduleuri și cârlionți în care erau prinse pietre scumpe verzi și scânteietoare. Copilașul, Francis, stătea pe genunchiul tatălui său. Era un ghem de dantelă albă cu fețișoară rotundă și ochi câprui mari.

Nimic de deasupra șemineului nu părea să fi ars complet, dar altceva o tulbura pe Honorine.

Polița era goală.

– Și ce s-a întâmplat cu lucrurile lordului Vidalia? se întrebă Honorine încruntată.

Pălăria, mănușile și sabia lui stăteau de obicei sub portretul familiei. Aruncă repede o privire în șemineul cavernos, îngrijorată că mormanul de tăciuni și cenușă ar putea fi, de fapt, mănușile și pălăria, dar nu se vedea nici urmă de sabie, iar aceasta nu s-ar fi putut face scrum nici dacă ar fi fost aruncată în flăcări. Restul camerei i se păru lui Honorine nederanjat, până când ajunse în dreptul micului alcov în care se afla vechea masă de scris a lordului Vidalia, înconjurată de hărți înrămate ale mării și ale stelelor. Cineva umblase prin lucrurile de pe birou, lăsând ușile întredeschise și sertarele închise în grabă, cu colțuri de pergament ieșind afară ca niște limbi mici și ascuțite. Honorine găsi pe podea, lângă birou, lucrurile care lipseau de pe poliță. Tot acolo mai văzu câteva pene negre ciudate și niște cărți mici aruncate într-un morman neglijent.

Honorine așeză cu delicatețe sabia și mănușile înapoi pe poliță, apoi, după ce aruncă o privire rapidă în jur ca să se asigure că încăperea era tot goală, își puse pălăria pe părul roșu-închis. Ridicând mătură ca să curețe vatra șemineului, își imaginează că în loc să fie în salon se afla lângă balustrada de pe nava lordului Vidalia, privind în jos la nisipul auriu al unei plaje nelocuite, gata să sară în valuri

și să înnoate spre mal... când paiele din mătură trecură peste ceva ciudat în cenușă.

Era încă o cărticică.

Cu una dintre cărpele ei de praf, Honorine șterse funinginea udă de pe copertă. Semăna cu cărțile de pe podea, de lângă masa de scris. Era legată în piele moale și avea mărimea și greutatea unui pachet de cărți de joc. Pe copertă se vedea imaginea unei coroane cu dinți ascuțiți, cu pietre scumpe în formă de stea în vârful fiecăruia. I se părea cunoscută, dar nu făcea parte din colecția din salon. Curățase și bibilise fiecare obiect din încăperea aceea de zeci de ori și era sigură că nu văzuse niciodată până atunci cartea asta. Honorine o deschise încet la prima pagină.

Almanahul Vidalia al
Constelațiilor Cerești
Cunoscute și Dispărute

Pentru Honorine, aceste cuvinte erau mai mult aiureli, cu excepția unuia singur: *Constelații*. Fiind navigator, lordul Vidalia avea multe hărți și diagrame ale cerului peste tot prin casă. Urmărirea stelelor era un mod destul de sigur de a te orienta în marea largă, unde nu existau drumuri și puncte de reper după care să te iei. Francis fusese mult mai interesat de acest subiect decât Honorine, dar și ea știa multe constelații după nume. Cei doi copii petrecuseră multe seri și dimineți încercând să deslușească modul în care erau așezate stelele pe cer. Francis se străduia să învețe navigația pe ocean în timp ce stătea pe o bancă din grădina de trandafiri a mamei.

Pe Honorine o interesau mai mult miturile despre creaturile neobișnuite și eroii în sine – scorpionul, arcașul, corbul – și legendele despre cum își primiseră numele și locurile de pe cer. Însă lordul Vidalia avea puține cărți pe aceste teme în bibliotecile lui.

Munca sa avea o natură mult mai practică, iar pe Francis nu-l interesau stelele decât în măsura în care aveau legătură cu navigația.

Honorine își plimbă degetul pe paginile care se lipeau puțin de la apă și de la arsura de pe margini. Când, în cele din urmă, reuși să le desprindă, se uită uluită la cartea deschisă. Văzu acolo ilustrații minunate cu animale fantastice care galopau, sfâșiau cu ghearele spațiul în care se aflau și se avântau în zbor pe cerul vrăjit. Printre ele erau tauri pătați și lei aurii frumoși, șerpi argintii strălucitori și vulturi negri ca smoala, dar și satiri, centauri, unicorni și dragoni, toți pictați cu expresii grotești, arătându-și colții, în cerneală sclipitoare și viu colorată. Își retrase degetele de pe pagină, aproape temându-se să le atingă.

– Honorine! se răsti o voce aspră din spatele ei. Ce faci?

Honorine ascunse repede cartea în buzunarul de la șorț și se îmbujoră când se întoarse cu fața la Agnes, camerista-șefă.

– Șterg praful, răspunse ea, dându-și capul pe spate ca să vadă fața lui Agnes pe sub borul pălăriei voluminoase a lordului Vidalia. După cum ai cerut. A fost o mică problemă cu șemineul, dar am rezolvat-o rapid. Ar trebui să chemăm pe cineva să curețe hornul. Cred că s-a înfundat.

Agnes clătină din cap aproape imperceptibil și rămase cu brațele încordate pe lângă corp și gura strânsă într-o strâmbătură foarte acră.

– Scoate-ți aia! spuse ea pe un ton răstit, privind peste umăr înainte de a smulge pălăria de pe capul lui Honorine și de a o pune la loc pe poliță.

– E doar o pălărie, zise Honorine.

Agnes își șterse imediat mâinile de șorț ca și cum obiectul pe care tocmai îl atinsese i-ar fi lăsat urme de care trebuia neapărat să scape.

– Și Eva a crezut că-i doar un măr, răspunse Agnes, îngustându-și ochii a avertizare. Astea nu sunt jucării. Dacă ai timp de prostii și aiureli, înseamnă că nu ți-am dat destul de lucru.

Apoi observă micile porțiuni arse de covor și ultimul fir subțire de fum negru care se răsucea încă pe marginea poliței.

– Oh! Honorine! Își duse mâna la inimă în timp ce examina cele câteva pete de funingine de pe un dulap din lemn de cireș. Urme de arsură pe mobilă! Arsuri pe covor! Leul ăsta a luat foc?

– Doar puțin, răspuse Honorine. E în regulă acum.

– Și asta are cumva legătură cu... chestia aia?

Agnes arată acuzator către felinarul lui Honorine.

– Nu! insistă ea. Din cauza șemineului s-a întâmplat totul, pe cuvânt.

– Uită-te în ce hal e uniforma ta!

Honorine privi în jos la rochia elegantă de lână gri și la șorțul alb cu margini de dantelă, cândva apretat și strălucitor, acum stropit și pătat cu cenușă și funingine.

– O, fir-ar să fie! spuse ea, ștergând mizeria de pe marginea șorțului.

Îi plăcea uniforma ei. Rochia se asorta cu ochii săi cenușii și Honorine avea chiar și o panglică gri de catifea cu care să-și lege părul. Nu era elegantă ca rochiile purtate de lady Vidalia, dar era mult mai bună decât hainele umede și lipicioase pe care erau nevoiți să le poarte cei care lucrau jos, la bucătărie și la spălătorie.

Agnes inspiră foarte adânc și expiră încet, ducând o mână fragilă la ochii obosiți.

– Știi ce o să se întâmple dacă îți pierzi locul de muncă aici, Honorine?

– Da, Agnes. Honorine oftă. O să ajung direct la fabrică.

Auzise asta de la Agnes de multe ori, precum și de la ceilalți servitori, deși aceștia se țineau, în general, departe de ea. Niciun alt conac n-ar mai fi primit-o odată ce lucrase pentru familia Vidalia. Casa aceasta era cunoscută ca fiind blestemată și bântuită de fantome sau, cel puțin, de ghinion, iar celelalte familii bune din oraș se temeau că servitorii de la Conacul Vidalia ar aduce fantelele după ei.

– Exact, adăugă Agnes. Acolo ai munci douăsprezece ore pe zi în halele de țesut.

– Târându-mă pe podeaua încinsă pe sub războaiele de țesut ca să adun scamele de bumbac din care se face ață ieftină, continuă Honorine.

– Exact, repetă Agnes bătând ferm cu tocul cizmei în podeaua de lemn. Acolo am muncit eu când aveam vârsta ta. Nu mă plimbam printr-un conac mare într-o rochie frumoasă. Tu nu lucrezi la etaj decât pentru că așa a dorit lady Vidalia. Așadar, eu mi-am făcut treaba așa cum se cuvine, deși mi-a fost tare greu să te țin prezentabilă aici sus, unde te-ar putea vedea oaspeții.

– Da, Agnes, spuse Honorine. Și îți mulțumesc.

Cu toate astea, în toți anii de când se afla pe moșia Vidalia, Honorine nu văzuse pe nimeni să vină în vizită, cu excepția servitorilor și altor persoane angajate de lady Vidalia, în general doctori, mistici și ghicitoare. Erau conduși în camerele lor în aripa de vest, unde lady Vidalia trăia mai mult izolată, înconjurată de amulete și talismane.

După dispariția lordului Vidalia, lady Vidalia începuse să adune tot felul de fleacuri cu care să îndepărteze blestemele și piaza rea despre care credea că amenințau casa. Avea mănunchiuri de ierburi deasupra ușilor și vechi texte mistice sculptate în turnulețele de piatră din gardul înalt de cărămidă din jurul proprietății. Avea chiar și pietre pentru protecție. Acestea le spunea pietre prevestitoare și erau înșirate și întinse ca niște ghirlande la fiecare fereastră și ușă din casă, în grajduri, deasupra porților din garduri și pe acoperișul de sticlă al serei vechi și aproape abandonate de pe domeniul familiei. Pietrele semănau cu niște cioburi de sticlă groasă galbenă-verzuie și erau înșirate pe fire încalcite de mătase, creând efectul de pânză de păianjen încărcată cu corpuri de insecte.

– Eu tot mai cred că a fost o greșeală, își continuă Agnes morala în timp ce se plimba prin cameră. Dar acum e prea târziu să mai

schimbăm ceva. Servitorii de jos oricum nu te-ar primi, chiar dacă au nevoie de o mână de ajutor.

Trase la o parte draperiile grele și deschise o fereastră ca să alunge duhoarea de fum și mătase arsă.

Honorine își pierdu răsuflarea pentru o clipă.

Pietrele prevestitoare străluceau.

Agnes se albi la față. Trase draperiile la loc.

– Cum pot să facă așa ceva? întrebă Honorine uitându-se la lumina slabă ce strălucea în jurul marginilor draperiilor de catifea. De unde vine lumina aceea? Au mai făcut așa și altă dată?

Agnes nu mai spuse nimic de data asta, nici măcar ca s-o certe. Tăcerea ei o făcu pe Honorine să înghețe de spaimă.

Deodată, un bubuit puternic și profund, ca o explozie îndepărtată, zdrăngăni ferestrele și făcu să se cutremure toată casa.

– Agnes? întrebă Honorine cu o șoaptă abia auzită. Ce prevestesc pietrele... prevestitoare?

Cuvintele lui Honorine căzură precum cenușa care se așterne peste covor în urma unui foc oarecare și toată casa rămase tăcută și nemișcată. Nu-și mai auzi decât propria respirație.

După încă o clipă de liniște, Agnes redeveni atentă.

– Du-te în camera ta, găsește ceva curat și acceptabil de îmbrăcat și du-i uniforma asta murdară lui Jane să o curețe până mâine, se răsti ea.

– Dar ce-a fost asta? întrebă Honorine. Ce se întâmplă cu pietrele?

– Data viitoare când te văd, mă aștept să arăți prezentabil, continuă Agnes după ce îi reveni complet abilitățile de a o certa. Nu mă face să-ți spun a doua oară!

Honorine mai rămase nemișcată o clipă doar în semn de protest, apoi încuviință din cap și traversă camera. Agnes ieși prin ușa modestă, dosită în spatele salonului, către coridorul servitorilor, care exista acolo tocmai pentru ca valeții și cameristele să interacționeze cât mai puțin cu musafirii și locuitorii de la etaj. Asemenea

coridoare traversau ca nișe artere în sus și-n jos interiorul casei, dar erau rareori folosite pentru că în cea mai mare parte a timpului conacul era mai degrabă gol.

Honorine își strânse felinarul și cârpele de praf puțin supărată pe Agnes. Camerista-șefă trebuie să fi știut ce făcea ca pietrele prevestitoare să strălucească de parcă ar fi fost traversate de curent electric. Agnes n-avea decât să dea oricâte sarcini și ordine voia. Pietrele care se transformau ca prin farmec în becuri nu erau un lucru pe care Honorine să poată, pur și simplu, să-l ignore. Era un fenomen pe care avea de gând să-l investigheze imediat.

Atunci începu zgomotul.

Se porni deasupra un ciocănit puternic, ca și cum cineva ar fi tropăit cu cizme grele, uriașe, spre capătul cel mai îndepărtat al holului de sus. Sunetul se auzi tot mai puternic și tot mai apropiat până când candelabru din salon începu să se cutremure la fiecare pas. Pe urmă, bocănitul se opri din senin, dispărând ca o flacără stinsă de cineva. Honorine simți cum îi bubuie inima în piept în timp ce așteaptă și ascultă. Totul rămase nemișcat până când ridică piciorul să facă un pas dincolo de ușa salonului.

Un al doilea zgomot răsună prin casă. Era mai ușor și mai rapid, ca și cum picioarele unui animal în galop ar fi gonit pe holul de deasupra, apoi ar fi coborât pe scări și, în final, pe podeaua de marmură lustruită din foaier. Gheare dure zdrăngăneau pe piatra netedă în vreme ce creatura necunoscută alerga direct spre salon.

Honorine stinse lumina din felinar și se așeză pe podea, ghemuindu-se în spatele labelor din față ale leului african. Afară în foaier văzu pietrele începând să strălucească în fereastra uriașă boltită de deasupra intrării. În partea opusă a holului, în camera de zi întunecată se zăreau punctișoare de lumină slabă galbenă-verzuie. Pașii de pe podeaua de marmură încetinară. Pietrele începură să producă o lumină de un galben strălucitor. Apoi pașii se opriră de tot.

Creatura din foaiier urlă. Sau, cel puțin, era cea mai apropiată descriere pe care o putea face fata strigătului sălbatic, fantomatic. Răgetul ciudat răsună prin holurile cavernoase, zăngăni ferestrele și o cutremură pe Honorine ca o găleată de apă rece ca gheața.

Când urletul se stinse, casa rămase tăcută. Honorine ridică privirea și văzu că lumina pietrelor se estompa de la galbenul auriu la un galben-verzui. Cât de repede îi permitea curajul și pe cât de tăcut se putea mișca, Honorine alergă spre ușă și aruncă o privire precaută în foaiierul întunecat. Podeaua de marmură era goală și lucioasă, ca întotdeauna. Dar pe scările îmbrăcate în mochetă se vedea un șir de urme de labe imprimare în fibrele de mătase ale covorului. Amprentele neobișnuite încă fumegau și erau portocalii și încinse pe margini.

Urmări din ochi scara mare până la primul etaj și se uită la ferestrele uriașe împărțite în ochiuri numeroase, acoperite, de asemenea, de o rețea de pietre strălucitoare. Însă una dintre ferestre era deschisă.

Honorine se furișă afară din salon și urcă tiptil treptele, pășind cu grijă pe lângă urmele arse de labe de pe covor. Fiecare urmă era foarte întinsă, mai mare decât mâna ei cu toate degetele răsfirate. Amprentele duceau direct către fereastra deschisă și apoi se opreau brusc, ca și cum creatura care le făcuse ar fi sărit pe geam, făcând un salt destul de îndrăzneț de la etajul doi până în curtea de piatră de jos.

Aerul răcoros al serii pătrunse prin fereastra deschisă, suflând ceva de pe pervaz până pe covor, la picioarele lui Honorine.

Era o pană. O pană neagră, cu irizații violet și verzi care se răsuceau pe suprafața ei ca uleiul pe o apă întunecată. Honorine o ridică de jos, amintindu-și de penele negre de lângă masa de scris a lordului Vidalia. Dar în timp ce încerca să înțeleagă ce era cu urmele de labe, cu urletul, cu fereastra deschisă și acum cu pana, aceasta începu să se dizolve în tăciuni violet, ca marginea hârtiei care se

răsucesse în foc. Nu se simțea căldură, doar o strălucire scurtă și slabă în vreme ce pana se preschimba într-o cenușă fină.

Pietrele de la fereastră își pierdură culoarea galbenă și reveniră la înfățișarea lor obișnuită. Urmele fumegânde de labe dispărură, de asemenea, de pe covor. Singurele urme ale recentelor evenimente inexplicabile erau degetele pătate de funingine ale lui Honorine.